

Sygn. akt II KK 103/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **Z. K. S.**

skazanej za przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 177 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 marca 2022 r.,

wniosku obrońcy skarżonej w przedmiocie wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 19 lutego 2021 r., sygn. akt II K (...),

zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w W.

z dnia 13 sierpnia 2021 r., sygn. akt IX Ka (...),

p o s t a n o w i ł :

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2021r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w W. uznał oskarżoną Z. K. S. za winną popełnienia przestępstwa z art.177 § 2 k.k. w zw. z art. 177 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres lat trzech, oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora, zobowiązał ją do wykonywania w okresie próby pracy zarobkowej, orzekł wobec niej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres pięciu lat.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonej. Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2021 r, sygn. akt IX Ka (...) – zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że uchylił obowiązek wykonywania w okresie próby pracy zarobkowej, a nadto za

podstawę rozstrzygnięcia zawartego w pkt VII wyroku przyjął przepis art. 46 § 1 k.k., w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

Od tego wyroku obrońca skazanej wniósł kasację w której zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, z racji podniesionego zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej przewidzianej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a to :

1.art. 77 § 1 pkt 1 u.s.p. w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 2 i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w zw. z art. 9 i art. 91 Konstytucji RP, polegający na udziale w składzie orzekającym SSR Grzegorza Krzysztofiuka delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości (stricte Podsekretarza Stanu) na podstawie art. 77 § 1 pkt 1 u.s.p. do orzekania w Sądzie Okręgowym na czas nieokreślony w wymiarze 1 sesji w miesiącu bez należytego uzasadnienia wskazującego na zaistnienie in concreto warunków określonych w tym przepisie, co w powiązaniu z brzmieniem art. 74 § 4 u.s.p. powoduje, że nie można uznać zaskarżonego wyroku za wydany przez niezawisły i bezstronny sąd w rozumieniu prawa krajowego i prawa pierwotnego Unii Europejskiej;

2.art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w zw. z art. 9 i art. 91 Konstytucji RP poprzez niezapewnienie skazanej gwarancji skutecznego środka odwoławczego przez sądem poprzez naruszenie reguł rzetelnego procesu w związku z udziałem w charakterze sędziego – referenta delegowanego do Sądu Okręgowego przez Ministra Sprawiedliwości na czas nieokreślony SSR G. K., która to delegacja może być odwołana w każdym czasie bez zachowania okresu uprzedzenia, co może stwarzać zagrożenie podległością organowi władzy wykonawczej – Ministrowi Sprawiedliwości, będącym jednocześnie Prokuratorem Generalnym i podatnością na orzekanie zgodnie z oczekiwaniem tego organu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego

orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Przepis ten nie podaje przesłanek, od realizacji których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia. Nie ulega wątpliwości, że ta instytucja powinna mieć zastosowanie w sytuacjach jednoznacznie wyjątkowych, skoro wprowadza odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, przewidzianej w art. 9 k.k.w. Te zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Nadto potrzeba zastosowania wskazanej w art. 532 k.p.k. instytucji może też zaistnieć wówczas, gdy wystąpi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, widoczne wręcz *prima vista*. Samo jej wniesienie nie ma więc *ex lege* wpływu na wykonanie zaskarżonego nią prawomocnego rozstrzygnięcia. Nie stanowi zatem ani dostatecznej podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnych wyroków, ani nie wzrusza prawomocności zaskarżonego orzeczenia. Zauważyć też należy, że powodem wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. nie może być tylko (mniejsza, czy większa) dolegliwość dla skazanego związana z koniecznością odbywania kary. Rację mają komentatorzy, którzy stwierdzają, że „istotą umiejscowienia tej instytucji w postępowaniu kasacyjnym jest to, aby Sąd Najwyższy miał możliwość uruchomienia instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia wtedy, gdy chociażby pobieżna analiza zarzutów kasacji wskazuje, że prawomocne orzeczenie dotknięte jest tak poważnym uchybieniem, iż wykonywanie kary może prowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanego” (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, 2008, s. 1117-1118; J. Matras, [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz pod redakcją K. Dudek, wydanie 2, s. 1193) .

Dokonując tego rodzaju , tak w istocie limitowanej przedmiotem niniejszego

postępowania, oceny (która nie determinuje jeszcze, ani jakkolwiek określa tej ostatecznej, możliwej do przeprowadzenia dopiero po merytorycznym rozpoznaniu przedmiotowej skargi) i czyniąc to w kontekście podniesionych przez skarżącego okoliczności, nie można podzielić jego przekonania o tym, że z tego rodzaju sytuacją, która uzasadniałaby przerwanie wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku mamy do czynienia *in concreto*.

Podniesione przez obrońcę okoliczności, stanowiące uzasadnienie przedmiotowego wniosku, wobec swojej doniosłości i bardzo poważnych konsekwencji procesowych, wymagają rzetelnej i szczegółowej oceny, i to nie tylko w kontekście tych przywołanych przez niego okoliczności i uwarunkowań prawnych. To dopiero pozwoli rozważyć, czy rzeczywiście *in concreto* zaistniała wskazana przez obrońcę bezwzględna przyczyna odwoławcza o których mowa w przepisie art.439 § 1 pkt 2 k.p.k. Niewątpliwie zakres i charakter tej oceny przekracza ramy niniejszego postępowania. W oparciu o to co tylko przedstawiał obrońca - nie można tych kluczowych dla oceny samej kasacji okoliczności obecnie interpretować, aż tak jednoznacznie i w oparciu o to nieomal potwierdzić jej słuszność.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak wyżej.